

سفر یعنی فاصله

نوشته

دکتر احمد علی افتخاری

www.ketab.ir

انتشارات قائن

سرشناسنامه	افتخاری، احمدعلی
عنوان و پدیدآور	سفر یعنی فاصله / نوشته احمد علی افتخاری.
مشخصات نشر	تهران: قائن، ۱۳۸۹.
مشخصات ظاهری	۱۰۸ ص.
شابک	۹۷۸-۹۶۴-۸۹۸۱-۱۴-۸:
وضعیت فهرست نویسی :	فیا.
یادداشت	: کتابنامه به صورت زیر نویس
موضوع	: مسافرت (اسلامی) جنبه قرآنی.
موضوع	: خداشناسی - جنبه های قرآنی
رده بندی گنک	۱۳۸۹ ۷ الف / ۴۳ م / ۱۰۴: BP.
رده بندی دیویی	۲۹۷/۱۵۹.
شماره کتابخانه ملی	۲۱۷۵۹۳۶:

سفر یعنی فاصله

نویسنده: دکتر احمد علی افتخاری

شمارگان: ۲۰۰۰

چاپ: نخست

تاریخ چاپ: ۱۳۹۰ شمسی

صفحه آرائی: نشر قائن - ۸ - ۲۴۴۶۵۲۷

ویراستار: مهندس شهاب الدین افتخاری

لیتوگرافی: رجایی

چاپخانه: زیتون

انتشارات: قائن

تهران، تلفن: ۰۹۱۲۳۱۷۳۵۵۰، ۴۴۴۹۵۹۲۷-

شابک: ۸ - ۱۴ - ۸۹۸۱ - ۹۷۸۹۶۴ - ۸ - ۱۴ - ۸۹۸۱ - ۹۷۸۹۶۴ : ISBN 978-964

پیش نوشتار

یکی از شناخته شده ترین راه های خداشناسی راه حس و تجربه و مشاهده است. بهترین، مطمئن ترین، آسان ترین و همگانی ترین راه برای همه، همین راه «دیدن» است. می بیند، می اندیشد، باور می کند و به زبان آورده، اقرار می کند و به زیور عمل می آراید. این راه و روش زندگی خداشناسی را جهان بینی و تجربه می گویند.

از این رو در بسیاری از آیات الهی فرمان به سیاحت و گردش گری صادر شده است تا ضمن رسیدن به جهان بینی توحیدی، با مشاهده آثار، نشانه ها، آفریده ها، به قدرت و حکمت و لطف و عنایت آفریدگار حکیم و عظمت حق تعالی علم پیدا کنیم و راه خداشناسی را به مشعل پرفروغ دانش و بینش و کاوش و تجربه و نگرش بپویم.

از سویی با پند آموزی، عبرت گیری، تجربه اندوزی، مطالعاتی تاریخ، سنت و سیره ی نیک و بد نیاکان، سنت های تغییرناپذیر الهی، شیوه های زندگی، فرهنگ، باور، اندیشه، آثار و رشد و انحطاط و مرگ و.... آن ها به دیده ی عبرت و تجربه بنگریم و باور و دانش خود را هر چند نیکوتر بر بارتر نماییم.

بر ظرافت‌ها، پیچیدگی‌ها، سنت‌ها و فرجام‌ملت‌ها، چشم حق بین خویش بگشاییم و در کتاب آثار هستی آفریدگار به دقت بیاندیشیم، جهان را کتاب حق تعالی دانسته و هر برگ سبز را، برهانی روشن و آشکار بر معرفت کردگار بدانیم و جهان هستی را پرتوی از جمال و جلال حق تعالی تلقی نموده و بدان‌ها عشق ورزیم و بر بینش و اندیشه و یقین و ایمان خویش بیافزاییم، این ویژگی برجسته از آن خردمندان، ژرف‌اندیشان، آزمودگان و خدا ترسان است. آن‌هایی که بصیرت دارند، (إِنَّ فِي ذَلِكَ لَعِبْرَةً لِّأُولِي الْأَبْصَارِ)^(۱) و در سفرهای دور و نزدیک، کوتاه و بلند، تنها با هم راه، فضایی و خیالی، پیاده و سواره، خواسته یا ناخواسته، سخت و آسان، یک باره یا تکراری، علمی یا تجاری، سیاسی یا نظامی، هوایی یا زمینی و دریایی، ناگهانی یا با قصد و آهنگ و برنامه‌ی پیشین، سیاحتی یا زیارتی، شب یا روز، و... به نیستی‌ها، تحولات، بیماری‌ها، مرگ و میرها، زادن‌ها و نو شدن‌ها، رنج‌ها، موهای سپید و چین و چروک سیمای کهن سالان، مزار مردگان و کاخ و ارگ و امارت فرمان‌روایان، کوخ و کپر زاعنه نشینان، خواری سرکشان، عزیزی ضعیفان، گذشت زمان، موسم بهار و خزان و همه و همه‌ی پدیده‌های پیرامون خود، به دیده‌ی عبرت می‌نگرند. به پیچش مو می‌نگرند و اشارت‌های ابرو! آن‌هایی که در خشت خام همان را به نظاره می‌نشینند که ناپختگان در جام آینه می‌یابند! و این پختگی و آزمودگی از ره‌آورده‌های سفر است. سیر و سفر بسیار باید تا پخته شود خامی!

و انسان بازاده شدن، این سیر و سفر را تجربه می‌کند. از جهان جنین پا به عرصه گیتی می‌نهد، چون چشم بر چشم اندازهای زیبا و نعمت‌های پر شمار دنیا می‌افکند هرگز از ادامه‌ی سفر باز نمانده و اندیشه برگشت به منزل پیشیتن را نمی‌کند، برسان تغذیه‌اش!

از وجود خوراکی‌ها و نوشیدنی‌های پرشمار و لذت بخش کام‌یاب می‌شود، هرگز به شیر و سینه‌ی مادر نیاندیشده و فکر برگشت نمی‌کند! بلکه همه را به دیده‌ی حقارت می‌نگرد و تنها به سفر می‌اندیشد و رشد و کمال و بهرمندی از مزایای زندگی و نعمت‌های ایزدی! به مقصد و مقصود بهتر، برتر و متعالی و ماندگار!

پس امر سفر از دیرباز آشنای همه است، چون برای رشد و کمال آدمی یک ضرورت است. باید از منزل‌های گوناگون و راه‌های دشوار و سخت یا آسان چندی بگذرد، تنهایی با سلیقه‌ها و خواهی نیک و بد و هم‌رهان را تجربه کند، روی داده‌های تلخ و شیرین بسیار در یابد، انحطاط‌ها و عظمت‌ها را بنگرد، به ضرورت زاد راه و توشه بیاندیشد، شرایط زمان و مکان سفر را بسنجد، راه و مقصد خویش را باز شناسد، آسیب‌ها و خطرهای در کمین را بداند، درد دوری از یار و دیار و.... را در باور خود بگنجاند، دل‌کندن، فاصله‌گیری و جدا شدن از دل‌بستگی‌ها و رفتن‌های خود را در بوته‌ی آزمایش نهد! توان رفتن و روح نماندن و غلبه‌ی بر سکون و ایستایی بر یام نام و نان و یار و دیار و.... خود را بیازماید!

روح بردباری و گذشت، نستوهی و پای داری، نظم، پارسایی،

اعتماد و توکل خود را در پرتو باور خویش پرورش نیکو دهد و همیشه بر آمادگی و اراده‌ی رفتن و کوچ و قصد و آهنگ سفر خود بیافزاید و زاد راه ساخته دارد چون نمی‌داند کی رحیل خواهد بود؟!

هدف از این مجموعه نوشتار هر چند گزیده، کوتاه و بازنویسی شده، بیان ویژگی سفرهای کوتاه یا بلند ذرون شهری و برون شهری یا فرامردی، پرهزینه، تنها، اردویی و گروهی، علمی، زیارتی، سیاحتی، بازرگانی، سیاسی، صلح و هم‌زیستی، نظامی، یک باره یا تکراری، هوایی یا زمینی و دریایی، فضایی، در روز یا شب، با طرح و برنامه‌ای پیشین یا ناخواسته و اجباری و تحمیلی، کاری یا فراری و... مردمان پرداخته و سعی شده در هر سفر به ویژگی و زاد راه و برنامه، هم‌راهان و قصد و آهنگ، مقصد و مقصود به آخرین سفر و بدون بازگشت و پیر مهیب و پرخطر، توجه دهیم تا پندی باشد هر که دیده‌ی حق بیش باز، روحش آماده‌ی پرواز و جانش در تجلی است!

در پردازش مطالب سعی شده از ساده‌ترین دیده‌ها و تجربه‌ها و دریافته‌های قابل فهم همه بهره‌جسته و به بیان آسیب‌ها و خطرهای در کمین و راه‌های سلامت و برنامه‌های حیات بخش و پند آموز الهی می‌پردازیم که شاید پندی باشد هوشیاران را!

امید که با ذوق، باور، اندیشه و گرایش فرجام اندیشان خردمند، سازگار باشد و در روح و جان پند پذیرشان کارگر افتد!

ان شاء الله الرحمن

احمد علی افتخاری

رباط کریم

تابستان ۸۹